

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: 783/2009/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

1/2010. (I. 6.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2009. augusztus 24-én előterjesztett **panaszát** a 2010. január 6-án – dr. Kaltenbach Jenő elnök, testületi tag távollétében – tartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság I. Kerületi Rendőrkapitánysága – vezetőjéhez.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2009. augusztus 24-én terjesztette elő panaszát, amelyben a vele szemben augusztus 22-én éjszaka foganatosított rendőri intézkedéseket sérelmezte az alábbiak szerint.

A panaszos idős, egyedülálló asszony, aki szabadidejében gazdátlan állatokat gondoz, élelemmel látja el őket. Mivel ennek kapcsán több alkalommal keveredett konfliktusba az emberekkel, a fenti tevékenységeket elsősorban éjszaka folytatja. Elmondása szerint ezekre az éjszakai utakra sosem vitt magával személyi igazolványt, mivel félt attól, hogy bepiszkolja, és emiatt korábban nem is volt problémája.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Augusztus 22-én éjszaka is útnak indult, és már hazafelé tartott, amikor a V. utcában arra lett figyelmes, hogy az egyik ház pinceablakait, amelyeken keresztül korábban éveken át jártak be és ki az állatok, befedték. Kétségbeeséssel töltötte el, amikor azt hallotta, hogy az ablak mögött egy macska nyávog.

A panaszos megragadta az ablakon lévő rostélyt, és úgy érezte, elég laza ahhoz, hogy azt elmozdítva az állatot kiszabadítsa. Amikor a ráccsal mégsem boldogult, hazament – a lakása onnan mintegy 100 méterre van –, és magához vett egy kalapácsot valamint egy fogót. Amikor visszatért az ablakhoz, meglehetősen nagy zajt csapva nekilátott az állat megmentésének, de csak annyit ért el, hogy az ablak melletti vakolatot kb. 1 cm vastagságban és 5 cm hosszan kivájta. A pinceablak már mozgott ugyan, de még mindig szilárdan állt a helyén.

Rövidesen egy rendőrautóra lett figyelmes, aminek hatására eltávolodott az ablaktól, megvárta, amíg az autó eltűnik, majd visszatért, hogy tovább próbálkozzon. Ekkor azonban a rendőrautó újra megjelent, abból három rendőr szállt ki, akik gyors léptekkel közelítettek a panaszos felé.

Az ezután következő események a panaszoszt rendkívül felháborították, és egyúttal elkeserítették. A rendőrök egyike „letegezte”, és társaival együtt minősíthetetlen szavak kíséretében azzal vádolta, hogy betörő, és a társa felől érdeklődött. Kérték tőle a személyi igazolványát, amit a panaszos nem tartott magánál, nem tudott átadni, ezért előállították a kapitányságra.

A panaszos hiába próbálta elmondani az igazat, és azt, hogy onnan száz méterre van a lakása, ott be tudja mutatni az igazolványát, nem hallgatták meg. Miután továbbra is próbálta a rendőrök tudtára adni, hogy a közelben lakik, az autóhoz vitték és megbilincseltek.

Az egyik rendőr az események során bement a ház pincéjébe, és megállapította, hogy ott nincs egyetlen macska sem. Jelen volt továbbá az eseményeknél egy férfi, aki a panaszos szerint az általa keltett zajra ébredt fel, és az egyik rendőrrel az ablakban okozott kár mértékét próbálta megbecsülni, azt 5-10-20.000 Ft-ra téve. A panaszos megjegyzi, hogy tette nyomán egyetlen ablak sem sérült meg.

Ezt követően a panaszoszt előállították a BRFK I. Kerületi Rendőrkapitányságra, ahol mintegy 35-40 percig tartották fogva. Többféle papírt is aláírtak vele.

A panaszos nem vitatja, hogy a törvények szerint hibát követett el, de úgy érzi, méltánytalanul bántak vele, a rendőri fellépés aránytalanul súlyos és szigorú volt.

Végül hozzáfűzi, hogy a három rendőr közül kettő nem bántotta, sőt szabadon bocsátását követően az egyikük segített neki abban is, hogyan juthat haza.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. Az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatára útján kapott válaszlevél az alábbi melléleteket és tájékoztatást tartalmazza.

1) A BRFK I. Kerületi Rendőrkapitányságának vezetője a panasz kapcsán lefolytatott kivizsgálás eredményeként a következő megállapításokat tette.

A panaszban említett napon V. r. törzsőrmester, T. r. őrmester és G. r. őrmester látott el gépkocsizós járőrszolgálatot a kapitányság illetékességi területén. Ennek során 3 óra körüli időpontban utasítást kaptak az ügyeletestiszt-helyettestől arra, hogy jelenjenek meg a [...] kereszteződésénél, mivel állampolgári bejelentés érkezett arról, hogy ott pincefeltörés van folyamatban.

A helyszínre érkező járőrök látták, amint a pinceablak előtt egy idős hölgy térdel, és az ablakot egy kalapáccsal a kezében rongálja. A hölgy amint észrevette a rendőröket, távozni próbált a helyszínről, T. r. őrmester azonban utána sietett, és a törvény nevében felszólította, hogy álljon meg, igazolja magát. Az idős hölgy a felszólítás hallatán nem állt meg, ezért a rendőrök a gépkocsival melléhajtottak, és abból kiszállva újra igazoltatni próbálták a hölgyet.

A jelentések szerint a rendőrök a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 20. §-ában foglalt formaságok szerint, tájékoztatást előrebecsátva jártak el.

Ezt követően a panaszos előállítására azért került sor, mert a helyszínen nem tudta magát hitelt érdemlően igazolni, és a rendőri intézkedés alól megpróbálta kivonni magát. A panaszossal szemben az előállítás során a rendőrök bilincset alkalmaztak.

A rendőrkapitányságon az ügyeleti rendszeren keresztül megállapították a panaszos személyazonosságát, illetve arról is döntés született, hogy a rongálással okozott kár nem éri el a bűncselekményi értékhatárt. Ezt követően a panaszost a kapitányságról elbocsátották. Ellene utóbb a II. Kerületi Önkormányzat Szabálysértési Osztályán indult eljárás.

A kapitányságvezető véleménye szerint a panaszolt intézkedés törvényes, szakszerű, arányos volt. Felhívta ugyanakkor az állomány figyelmét, hogy eljárásuk a jövőben is legyen törvényes, szakszerű, arányos és a humánus.

2) Az eljáró rendőrök – V. r. törzsőrmester, T. r. őrmester és G. r. őrmester – jelentése szerint a panaszban megjelölt helyen és időben az ügyelet utasítására jelentek meg, mivel pincefeltörésről érkezett bejelentés. A helyszínre érkezve azt látták, amint a panaszos a [...] szám alatti ingatlan Vám utca felőli oldalán a középső pinceablakot

egy kalapáccsal és fogóval a kezében rongálja, a törmeléket pedig a közelében parkoló tehergépkocsi alá dobálja. Amikor a panaszos észrevette a szolgálati gépjárművet, összeszedte a szerszámokat és a [...] felé indult. Ezek után szólították fel a rendőrök a panaszost személyazonossága igazolására, ám a panaszos a kérésnek a helyszínen nem tudott eleget tenni. Korábbi magatartását azzal indokolta, hogy a pincéből macskanyávogást hallott, és az állatot akarta kiszabadítani.

A rendőrök felvették a kapcsolatot a pince tulajdonosával, aki a kárt 10 000 Ft-ra becsülte.

A panaszos előállítására azért került sor, mert a helyszínen nem tudta magát igazolni, és vele szemben bűncselekmény elkövetésének gyanúja merült fel. A kapitányságon a panaszost az ügyeletes tisztnek sérülés- és panaszmentesen adták át. Adatait a nyilvántartásban bemondás alapján ellenőrizték, azok valósnak bizonyultak és a körözési nyilvántartással egyezést nem mutattak.

A jelentés szerint a rendőrök az Rtv. 29. § (1) bekezdésének 1. fordulata alapján a panaszos igazoltatását, a 31. § (1) bekezdése értelmében személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálását, a 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján (magát hitelt érdemlően igazolni képtelen személy) és b) pontja alapján (bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy) előállítását hajtották végre, amelynek során vele szemben az Rtv. 48. § c) pontja alapján – szökés megakadályozása érdekében – 3 óra 10 perctől 3 óra 18 percig bilincset alkalmaztak.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint a panaszos a tájékoztatást az előállítás okáról, illetve az igazolást annak idejéről, továbbá a fogva tartott jogairól és kötelezettségeiről szóló tájékoztatást megkapta. Szabadon bocsátására augusztus 22-én 3 óra 55 perckor került sor.

A jelentéshez csatolt parancsnoki kivizsgálás és vélemény szerint a fent említett intézkedések jogszerűek, szakszerűek voltak, alkalmazásuk során az eljáró rendőrök nem sértették meg az arányosság követelményét sem.

3) V. r. törzsőrmester és T. r. őrmester utólag, 2009. október 8-án készített jelentésükben a korábban általuk előadottakat az következőkkel egészítették ki.

Amikor a panaszban megjelölt helyszínen észlelték a panaszos magatartását, T. r. őrmester kiszállt a járőrautóból, és a törvény nevében a panaszost megállásra és személyazonossága igazolására többször felszólította. Miután a panaszos a felszólításoknak nem tett eleget, a másik két rendőr az autóval a panaszos mellé hajtott, és abból kiszállva tartóztatták fel. A napszaknak megfelelő köszönés után közölték a panaszossal, hogy a BRFK I. Kerületi Rendőrkapitányság rendőrei, és kérték, igazolja magát. Ennek a panaszos ugyan nem tett eleget, de közölte a rendőrökkel a nevét, illetve hogy nyugdíjas tanárnő. A rendőrök ezután a panaszost visszakisérték a rongálás – kb. 15-20 m-re lévő – helyszínére, ahol előbb tagadta, hogy

azt ő követte volna el, majd a rongálást elismerte azzal, hogy egy macskát próbált ilyen módszerrel a pincéből kiszabadítani. Eközben az első emeleti ablakon kihajolt egy lakó, aki közölte, hogy már jó ideje hallotta a kopácsolást, de nem tudta, honnan, továbbá felajánlotta a rendőröknek, hogy lemegy, és körbevezeti őket a pincében a macska felkutatása érdekében. Erre sor is került, de az épületben macskát nem találtak.

A rendőrök a történetet az ügyeletnek is jelentették, illetve – mivel az első emeleti lakó szerint a kár mintegy 10 000 Ft volt – a rongálásról fényképfelvételeket készítettek.

A panaszossal közölték, hogy személyazonossága megállapítása céljából, és azért, mert bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja áll fenn, előállítják a kapitányságra. A jelentés szerint a panaszos ezt „zokon vette”, és magából kikelve kiabálni kezdte, hogy ő nyugdíjas tanárnő, ezt vele nem tehetik. A rendőrök ezért többször is elismételték az előállítás okát, és kérték, szálljon be a szolgálati járműbe. A panaszos ez utóbbi kérésnek sem tett eleget, az ellen erősen tiltakozott, és távozni próbált. Erre reagálva a rendőrök felhívták a figyelmét, hogy ha nem működik együtt, megbilincselik. Erre akkor került sor, amikor a panaszos „kitépte magát” a rendőrök kezéből, és megpróbálta elhagyni a helyszínt.

A bilincset a panaszosról a kapitányság épületében levették, sérülést nem észleltek rajta.

A rendőrök jelentésük végén megjegyzik, hogy az intézkedés során egyikük sem beszélt a panaszossal sértő módon – tekintettel a panaszos korára is. Hozzáfüzik továbbá, hogy a panaszos mindvégig zavarodottan viselkedett, előállítását erősen sérelmezte.

4) M. r. őrmester 2009. október 8-án tette jelentésében előadja, hogy 2009. augusztus 21-én 19 órától augusztus 22-én reggel 7 óráig a BRFK I. Kerületi Rendőrkapitányságon látott el ügyeletestiszt-helyettesi szolgálatot.

Ennek során, augusztus 22-én 2 óra 51 perckor telefonon érkezett bejelentés arról, hogy a [...] sarkán lévő lakóépület pincéjébe egy ember bemászott, egy másik pedig a sarkon figyel. A bejelentés miatt 2 óra 55 perckor a helyszínre küldte a fent említett három járőrt, akik kiérkezésükkor a panaszost találták a helyszínen.

A panaszos elmondása szerint macskát etetett a környéken, amikor észlelte, hogy közülük egy az épület pincéjébe szorult, és onnan úgy próbálta kiszabadítani, hogy kalapáccsal tördelte a pinceablak párkányát, hogy a rácsot ki tudja szedni. Ennek során kb. 10 000 Ft értékű kárt okozott.

A panaszost a járőrök felszólították személyazonossága igazolására, aminek a hölgy nem tudott eleget tenni. Ezért és bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt a

kapitányság épületébe előállították. Mivel nem volt hajlandó együttműködni, szökés megakadályozása érdekében kezeit megbilincseltek.

A kapitányság épületében a jelentés szerint a panaszos már együttműködött a rendőrökkel, adatait bediktálta, amelyeket a nyilvántartásban ellenőrizve valósnak találtak. Az előállítás során a panaszos az igazolást, a letéti jegyzőkönyvet, a nyilatkozatot aláírta, miután azok tartalmát neki felolvasták.

A jelentés megjegyzése szerint a panaszossal a kapitányság épületében senki nem beszélt csúnyán, a panaszos panasszal nem élt.

5) H. r. főtörzszászlós 2009. október 8-án készített jelentésében előadja, hogy a panaszban említett napon szolgálatparancsnoki feladatokat látott el a BRFK I. Kerületi Rendőrkapitányságon. Az éjszakai szolgálatot ellátó járőrök az évszaknak megfelelő ruházatban, láthatósági mellényen megfelelően elhelyezett azonosító számmal teljesítettek szolgálatot.

3 óra körül az ügyeletestiszt-helyettesi feladatokat ellátó r. őrmesterhez bejelentés érkezett arról, hogy a [...] számú épület V. utca felőli oldalán ismeretlen személy egy pinceablakot bont, ezért a helyettes járőrt küldött a helyszínre.

A jelentés a további történéseket a rendőri jelentésre hivatkozva, azzal egyezően részletezi.

A szolgálatparancsnok a kapitányságon a panaszost nyilatkoztatta arról, hogy sérülése keletkezett-e az intézkedés során, illetve kíván-e panasszal élni. Mindkét kérdésre nemleges választ kapott. A panaszosnak az ügyeletestiszt-helyettes a szükséges tájékoztatást, illetve igazolást átadta. Vele a kapitányságon senki nem beszélt durván, szemtelenül vagy tiszteletlenül. A panaszost 3 óra 55 perckor a kapitányságról elbocsátották.

A szolgálatparancsnok végül megjegyzi, hogy a panaszos személyazonosságának megállapítása során derült ki, hogy ő egy idős nő, aki „évek óta éjszakánként a kerületben kóborol”, és a kóbor macskákat eteti, gondozza. Már a rendőröknek is feltűnt, hogy kerüli az emberek társaságát, visszahúzódó életet él. Feltételezése szerint ez lehetett az oka annak, hogy az intézkedés során a kommunikáció nehézkesen zajlott.

III.

A Testület megállapítása szerint a sérelmezett intézkedések érintették a panaszos szabadsághoz és személyi biztonsághoz, emberi méltósághoz és tisztességes eljáráshoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A panaszossal szemben fogatosított intézkedések közül a Testület elsőként az igazoltatás jogszerűsége kérdésében foglalt állást.

A rendőri iratok szerint az eljáró rendőrök azért érkeztek a panaszban megjelölt helyre, mert augusztus 22-én 2 óra 51 perckor telefonon érkezett bejelentés arról, hogy a [...] sarkán lévő lakóépület pincéjébe egy ember bemászott, egy másik pedig a sarkon figyel. A bejelentés miatt az ügyeletestiszt-helyettes 2 óra 55 perckor a helyszínre küldte a fent említett három járőrt. A helyszínre érkezve a rendőrök azt látták, amint a panaszos a [...] szám alatti ingatlan V. felőli oldalán a középső pinceablakot egy kalapáccsal és fogóval a kezében rongálja, a törmelékét pedig a közelében parkoló tehergépkocsi alá dobálja. Amikor a panaszos észrevette a szolgálati gépjárművet, összeszedte a szerszámokat, és a [...] felé indult. Ezek után tartóztatták fel őt a rendőrök és szólították fel az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés I. fordulata alapján személyazonossága igazolására.

A panaszos a történéseket beadványában hasonlóképpen adta elő, elismerve azt, hogy a pinceablakot megpróbálta a helyéről eltávolítani, továbbá azt is, hogy cselekményével a rendőrautó láttán hagyott fel.

Az Rtv. 29. §-a szerint a „rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból [...] kell megállapítani”.

A konkrét esetben kétség kívül megállapítható, hogy a panaszos cselekményével elegendő alapot szolgáltatott ahhoz, hogy személyét a rendőrök megpróbálják beazonosítani, hiszen saját maga által is bevallottan jogszabályba ütköző magatartást tanúsított.

A Testület ezért megállapította, hogy a panaszos igazolását az eljáró rendőrök a szükséges jogalap birtokában, indokoltan hajtották végre.

2) A panaszos előállítására a rendőri jelentés szerint az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján került sor, mivel magát hitelt érdemlően igazolni nem tudta és bűncselekmény elkövetésével volt gyanúsítható.

Beadványában a jogellenes cselekmény elkövetését maga a panaszos is elismerte. Szintén megjegyezte, hogy ahogyan más alkalmakkor, így a konkrét esetben sem vitte magával maga az éjszakai sétára személyazonosító igazolványát, mivel attól félt, hogy azt összepiszkolja.

Az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdése alapján a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja; továbbá, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

Az előbbi előállítási ok kapcsán – aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja – a Testület a panaszos azon kijelentésének is jelentőséget tulajdonított, miszerint ő jelezte a rendőröknek, hogy mintegy 100 méterre lakik a helyszíntől, otthon van az igazolványa, azt ott be tudja mutatni. A rendőrök a panaszos hasonló megjegyzéséről nem tesznek említést jelentéseikben, csupán azt említik, hogy miután közölték a panaszossal, hogy előállítják, ő kiabálni kezdett, és nem volt hajlandó velük együttműködni.

A Testület életszerűnek találta a panaszos elmondását arról, hogy ő valóban jelezte a rendőröknek, hogy a közelben lévő lakásán magát igazolni tudná, azonban azt, hogy a rendőrök a panaszos kérésének nem tettek eleget, és nem kísérték haza a panaszost az eset összes körülményét figyelembe véve nem tekintette mulasztásnak, mivel egy másik előállítási ok (a bűncselekmény gyanúja) is fennállt, különös tekintettel arra, hogy a panaszos korábbi állítását, miszerint a ház pincéjéből egy macskát próbált kimenekíteni, a rendőrök egy ott lakó segítségével ellenőrizték, de az állatnak nem találták nyomát, így a panaszos elmondása a helyszínen nem volt igazolható.

A fentiek alapján a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a panaszos előállítása jogszerű és indokolt volt, annak foganatosításával az eljáró rendőrök alapjogsérelmet nem okoztak.

3) A panaszos előállítását a rendőrök a bilincs felhelyezésével 3 óra 10 perckor kezdték meg, szabadon bocsátására pedig 3 óra 55 perckor került sor, tehát a fogva tartás mintegy 45 percig tartott. Az előállítását a panaszos maga 35-40 percre becsülte.

A fogva tartás ideje alatt az ügyeleti rendszeren keresztül megállapították a panaszos személyazonosságát, illetve arról is döntés született, hogy a rongálással okozott kár nem éri el a bűncselekményi értékhatárt, aminek következtében utóbb a panaszos ellen szabálysértési eljárás indult. Az előállítás során továbbá a panaszos az igazolást, a letéti jegyzőkönyvet, a nyilatkozatot aláírta, miután azok tartalmát neki felolvasták. Ezt követően a panaszost a kapitányságról elbocsátották.

A rendőrség által a fogva tartás ideje alatt elvégzett cselekmények ismeretében a Testület úgy ítélte meg, hogy az előállítás 45 perces időtartama nem haladta meg a szükséges mértéket, nem valósította meg a panaszos személyes szabadságának aránytalan korlátozását, ezért a Testület alapjogi jogsérelmet ebben a vonatkozásban sem állapított meg.

4) A csatolt iratok tanúsága szerint a rendőrök azután döntöttek a panaszos megbilincselése mellett, hogy többször kérték, szálljon be a szolgálati járműbe, ám azt tapasztalták, hogy a felhívásnak a panaszos nem tesz eleget, az ellen erősen tiltakozik, és távozni próbál. Erre reagálva a rendőrök felhívták a figyelmét, hogy ha nem működik együtt, megbilincselik. Erre végül akkor került sor, amikor a panaszos „kitépte magát” a rendőrök kezéből, és megpróbálta elhagyni a helyszínt.

A panaszos ezzel szemben azt állítja, hogy miután továbbra is próbálta a rendőrök tudtára adni, hogy a közelben lakik, ezért előállítására nincs szükség, az autóhoz vitték és megbilincseltek.

Az Rtv. 48. §-ában foglalt felhatalmazás szerint a rendőr bilincset alkalmazhat – egyebek mellett – a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy szökésének megakadályozására.

A Testület a bilincselés jogszerűsége és indokoltsága megítélésakor különös jelentőséget tulajdonított annak a körülményeknek, hogy a panaszos idős, 73 éves asszony, akivel szemben a konkrét esetben három rendőr járt el.

A fentieket egybevetve a Testület úgy ítélte meg, hogy még abban az esetben is, ha a panaszos a rendőrök kérésével szemben fizikai ellenállást tanúsított, és a helyszínről távozni próbált, nem állt fenn komoly veszélye annak, hogy az intézkedést szökéssel meghiúsítja. Nehezen elképzelhető, hogy vele szemben – különös tekintettel életkorára – ne lett volna elégséges eszköz a rendőrök által alkalmazható – és az iratok tanúsága szerint alkalmazott – testi kényszer.

Az Rtv. 15. § (2) bekezdése értelmében több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Ezt az elvet bontja ki a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 58. § (1) bekezdése, amely szerint „a kényszerítő eszközök Rtv. szerinti meghatározásának sorrendje fokozatosságot is jelent, súlyosabb kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az enyhébb kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre, vagy sikere eleve kilátástalan.”

A rendőri jelentések nem támasztják alá, hogy a három fiatal férfi rendőr „eleve kilátástalannak” ítélték az előállítás testi kényszerrel való fogatosítását (még akkor sem, ha a panaszos egy alkalommal a rendőrök állítása szerint „kitépte magát” a fogásból), így a 73 éves panaszos megbilincselését a Testület az emberi méltósághoz való jog aránytalan korlátozásának minősítette. Az okozott jogsérelem súlyának megítélésakor a Testület jelentőséget tulajdonított az előállításra okot adó körülményeknek, valamint annak, hogy a panaszossal szemben a bilincset mindössze 8 perc időtartamban alkalmazták. Erre figyelemmel az okozott jogsérelmet csekély fokúnak minősítette.

5) A panaszos sérelmezte továbbá, hogy vele a rendőrök az intézkedések során tiszteletlenül beszéltek, nem voltak tekintettel korára, és az általa elkövetett jogszerűtlenség csekély jellegére sem.

V. r. törzsőrmeister és T. r. őrmester utólag készített jelentésük végén megjegyzik, hogy az intézkedés során egyikük sem beszélt a panaszossal sértő módon – tekintettel a panaszos korára is. Hozzáfűzik továbbá, hogy a panaszos mindvégig zavarodottan viselkedett, előállítását erősen sérelmezte.

Az ügyeletestiszt-helyettes jelentése szerint a panaszossal a kapitányság épületében senki nem beszélt csúnyán, míg a szolgálatparancsnok szintén említi, hogy a panaszossal kapitányságon senki nem beszélt durván, szemtelenül vagy tiszteletlenül.

A Testület a panaszosnak azon sérelmei kapcsán, hogy a vele szemben intézkedő rendőrök nem beszéltek vele kellő tisztelettel, a felek előadásában egyértelmű ellentmondást tapasztalt, amelyet a rendelkezésére álló eszközökkel feloldani nem lehetett. Ezért panasz ezen részének vonatkozásában alapjogsérelem megvalósulása nem volt egyértelműen megállapítható.

IV.

A fentiek szerint a Testület megállapította a panaszos emberi méltóságának sérelmét. A panaszost ért sérelem súlya ugyanakkor a Testület megítélése szerint nem minősült olyan fokúnak, hogy az az ügynek az országos főkapitányhoz való továbbítását indokolja, ezért a panaszt a Testület – az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján és a rendelkező részben foglaltak szerint – az intézkedést fogantató szerv vezetőjéhez tette át.

Budapest, 2010. január 6.

Dr. Juhász Imre
elnökhelyettes,
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag